

TOLERANȚĂ PROFITABILĂ

„Ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia, și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâinii făcute pentru plăcere; și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte, pentru slavă?” Rom. 9:22

23. Moffatt.

IEHOVA a tolerat timp de mii de ani pe aceia cari au corupt omenirea și cari au întrebunțat rău pământul. În această direcție, El este cel mai mare și cel mai bun exemplu de toleranță sau de răbdare. Oamenii, când sufereau sub nedreptate și apăsare, puneau la îndolală înțelepciunea Sa care era atât de mult tolerantă și care tolera atât de mult pe asemenea apăsători nelegiuiți și făcători de nedreptate. Ei n'au cercetat Biblia în mod destul de sărguincios spre a găsi motivul întemelat pentruce a permis El asemenea fapte rele ale omului față de om și ale diavolilor față de om. El a permis aceasta într'un mod negativ, întrucât nu le-a împedecat. El au interpretat în mod greșit că El este responsabil pentru astfel de rău și că El se complăce în el, precum și că El face rău întrucât lasă pe oameni drepti să sufere de o asemenea nenorocire. Psalmistul David a suferit mult rău din mâna dușmanilor invidioși, dar niciodată el n'a condamnat pe Dumnezeu pentrucă a permis aceasta. El privea înainte spre timpul când toleranța lui Dumnezeu va lua sfârșit și va desrădăcina pe făcătorii de rele din univers. Cu toate acestea, neținând seamă de propriile sale suferințe din partea făcătorilor de rele, David putea lauda pe Domnul Dumnezeu „căci” - zicea el în plinătatea credinței. - „Tu nu ești un Dumnezeu care găsești plăcerea în nelegiuire; cel rău nu poate locui lângă Tine. Cei aroganți nu vor sta înaintea feței Tale; Tu urăști pe toți cei ce fac fărădelegea. Tu vei nimici pe cei mincinoși; Iehova urăște pe cel setos de sânge și pe omul înșelător.” - Ps. 5:46, Am. Stan. Ver.

2 Iehova Dumnezeu arată că El putea să pună capăt toleranței Sale față de creaturile nelegiuite pe pământul nostru, când lasă ca un potop total să le măture de pe fața pământului, păstrând numai pe dreptul Noe și familia sa de șapte persoane, împreună cu el, în marea corabie. Pentruce a tolerat Atotputernicul Dumnezeu al dreptății pe cei răi în cei patru mii de ani de atunci, permițându-le să se răspândească pe pământ și să-și înmulțească nelegiuirea lor, astăzi, mai mult decât în orice timp înainte? Iehova Dumnezeu, vorbind prin profetul Său Moise, rezumă răspunsul la întrebarea batjocoritoare, când spuse puternicului Faraon al Egiptului: „Dacă Mi-ai fi întins mâna, și te-ași fi lovit cu ciumă pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Ex.9:15,16) Șase plăgi peste întreaga națiune le aduse deja Iehova Dumnezeu peste țara sclaviei din cauza refuzului guvernului egiptean de a lăsa pe poporul Său ales Israel să mășrulească afară în libertate spre Pământul promis; și chiar apăsătorul Faraon, sprijinit de către preoți și alți povățuitori religioși, rezistă cererii lui Iehova. Întregul popor de rând suferise pierdere și nenorocire, și totuși guvernul național supraviețuia. Pentruce toleră Dumnezeu acel guvern puternic în opoziția lui față de El și în apăsarea lui continuă și intensificată față de poporul Său ales? Aceasta s'a întâmplat pentrucă punctul direct al chestiunii de discuție: Cine va stăpâni și governa pământul? să devină accentuat și clar.

3 În realitate, acea chestiune de discuție de interes pămâtesc fusese raportată la chestiunea supremă de discuție: Cine stăpânește și guvernează universul? Cine este domnitorul suprem al universului? Această chestiune de importanță supremă a fost pusă în legătură cu aceasta, deoarece Faraon, contrarul văzut al lui Dumnezeu, era reprezentantul și servul văzut al lui Satan. Numele Satan înseamnă contrar, și în realitate Satan Diavolul era acela care se opunea acțiunii lui Iehova Dumnezeu, întrucât influența pe servul său Faraon să se opună lui Iehova Dumnezeu și să apese mai departe pe poporul ales al lui Iehova. Scopul lui Satan a fost tot timpul să câștige control asupra întregului univers și să fie asemenea Dumnezeului Celui Prea Înalt; și de aceea, cuvintele lui Iehova, rostite către Faraon, sunt, în fapt, îndreptate către Satan. Ele explică pentruce a tolerat el activitățile ambițioase și nelegiuite ale lui Satan Diavolul și a servilor săi, dela timpul căderii sale în păcat, de șase mii de ani până acum. Aceasta, pentrucă să permită lui Satan Diavolul să dovedească că este incorigibil și să-l lase să-și clădească nelegiuita sa organizațiune la cea mai mare tărie a ei. Atunci, la timpul când aceasta părea a fi mai puternică și foarte adânc înrădăcinată, Iehova Dumnezeu putea să-și desfășoare puterea Sa superioară asupra ei, să o distrugă și să oprească nelegiuirea ei. Prin aceasta El ar fi justificat propria Sa suveranitate și supremație și le-ar fi făcut faimă peste tot pământul și în ceruri. Niciodată din nou nu ar fi existat motivul pentru discuția cu privire la suveranitatea universală, spre a permite să se ridice în vreo parte a universului.

4 Justificarea suveranității, Celui Prea Înalt și a Atotputernicului Dumnezeu este mai mare și de mai mare importanță pentru univers, decât toate suferințele creaturilor umane, cari sunt permise până ce această supremă chestiune de discuție va fi decisă pentru totdeauna prin arătarea puterii lui Iehova împotriva dușmanilor Săi uniți. Care este, atunci, scopul suferințelor întâmplătoare pentru deciderea chestiunii de discuție? Care este folosul dacă există vreunul unor astfel de suferințe? Scopul și folosul sunt lămurite în cazul Fiului lui Dumnezeu Isus Christos. Deși el este propriul Fiu a lui Dumnezeu și, deasemenea Acela, prin care Iehova Dumnezeu făcu pământul și pe om pe el, El suferi pe pământ după cum niciun om n'a suferit sau va suferi vreodată.

5 În cazul lui Isus, suferințele pentru cauza dreptății, serviră scopul de a dovedi că cel mai de încredere serv al lui Dumnezeu nu putea fi cîntit din loc prin suferințe și atras spre resvrățitor, împotriva suveranității universale a Tatălui Său ceresc, ci că El a stat ferm pentru ea în mijlocul unei lumi vrăjmașă, fiind gata să sufere batjocura, ocară, falsă prezentare și persecuțiunea până la moarte pentru o asemenea poziție necompromițătoare. Folosul pentru Isus era că, prin astfel de suferințe, pe cari Dumnezeu le lăsa să vină asupra Lui - nu pentru propriile Sale greșeli. El învăță ascultarea perfectă față de Dumnezeu Tatăl Său. El dovedi că ascultarea Sa nu era un lucru superficial, limitat, ci

1 Cum a fost Iehova tolerant, dar cum a fost reprezentat în Ierusalim falsă pentru aceasta?

2 Cum a recuzat El motivul pentruce a fost atât de tolerant?

3 Cum era legată această de supremă chestiune de discuție?

4,5. Cum era scopul și folosul unei asemenea suferințe în cazul lui Isus Christos?

era motivată de o iubire perfectă față de Dumnezeu. De aceea, Isus era fără frică de orice consecințe dureroase de prezent rezultate din faptul că era supus în mod perfect Dumnezeuului Celui Prea Înalt. Prin această procedură credincioasă și ascultătoare, El justifică pe Dumnezeu ca Suveranul de drept al universului, iar Iehova Dumnezeu, Tatăl Său, îl răsplătește prin faptul că L-a numit să fie Servul principal în justificarea finală a suveranității universale și a numelui sacru al lui Dumnezeu. Dumnezeu îl scula din morți și-L îmbracă cu toată puterea în cer și pe pământ, și-L numi să fie Regele regilor în împărăția promisă a lui Dumnezeu. Prin această împărăție, justificarea finală a suveranității și numelui lui Iehova va fi adusă la îndeplinire. Conyns că Iehova Dumnezeu va țese birurilor în controversă de mult timp deschisă cu privire la suveranitatea universului, Isus, când era pe pământ ca om, predică și în vătă despre împărăția lui Dumnezeu și îndemna pe bărbați și pe femei să o caute pe ea mai întâi de orice alte lucruri. Mat. 6:33.

6 Atotputernicul Dumnezeu și Creator are un drept de a lăsa creaturile Sale credincioase pe pământ să sufere din cauza toleranței și activității dumnilor nelegiuți. Dreptul lui Dumnezeu de a face această este manifestat, mai ales, când vedem că suferințele pe care le îndurăm din cauza credinței și ascultării față de Dumnezeu, rezultă în justificarea suveranității Sale, și ele perfecționează ascultarea noastră, dacă suferim cu credincioșie, iar Dumnezeu va răsplăti asemenea ascultare și credincioșie față de El cu viață vecinică și binecuvântare în dreapta lume nouă în care Isus Christos va fi Regele regilor. În decursul celor nouăsprezece veacuri trecute, bărbații și femeile au fost chemați să urmeze pe urmele lui Christos și să se împărtășească în moartea și învierea lui Christos, și aceștia vor fi răsplătiți cu slava împărăției, cu cinste și nemurire în ceruri împreună cu El. O mare mulțime de alți oameni pe pământ, astăzi cred în Dumnezeu și salută pe Christos Isus ca Regele Său uns și, de aceea, s'au consacrat lui Dumnezeu ca supuși loiali ai Regelui Christos Isus; și aceștia vor fi răsplătiți pentru devotamentul lor credincios, cu posibilitatea de a trăi pe vecie pe acest pământ ca creaturi perfecte după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. O domnie prin Christos Isus pentru o mie de ani pe este acest pământ, îl va transforma într-o stare căreia grădina Edenului i-a fost un model, și el va fi locuința fericită a lor pentru toate timpurile cari vor veni. Bărbații și femeile credincioase ale veacurilor dinainte de Christos, cari deasemenea și-au dovedit integritatea lor față de Dumnezeu, vor fi înviați din morți și se vor împărtăși de această locuință terestră (pământescă) împreună cu el. În afară de aceasta, oricare dintre cei nedrepti cari pot fi aduși afară din morminte și cari se vor corecta și vor dovedi supunere neclintită față de suveranitatea universală a lui Dumnezeu, așa după cum este reprezentată prin împărăția Fiului Său, vor fi iertați prin Christos Regele, și își vor găsi un loc permanent în acest binecuvântat paradis pământesc pentru omnirea perfectă.

7 În vederea realizării scopului Său glorios de a justifica suveranitatea Sa universală și numele Său ireproșabil (de neocărti), Iehova Dumnezeu se abține de a nimici dintr'odată pe cel nelegiuț. El continuă să tolereze pe diavol și pe oameni nelegiuți, până ce sosește timpul Său hotărât pentru bătălia zilei

celelalte mari a Dumnezeuului Celui atotputernic, în care va opri nelegiuirea lor organizată, prin aceea că-l va nimici. El sunt asemenea unor vase de lut, pe cari Olarul le păstrează pentru piere. Totuși, urmașii credincioși a lui Isus, cari se împărtășesc în suferințele și moartea Sa, sunt asemenea vaselor de preț, pe cari marele Olar le favorizează cu mila Sa și, pe cari le păstrează pentru gloria cerească cu Christos.

8 Acesta este punctul de argumentare la care apostolul atrage atențiunea când scrie: „Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: *Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arți în tine puterea Mea, și pentruca Numele Meu să fie vestit în tot pământul.* Astfel, El are milă de cine vrea și impietrestă pe cine vrea. Dar, imi vei zice: Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voiei Lui? Dar, mai de grabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? *Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: Pentru ce m'ăi făcut așa? Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din această frământătură de lut să se facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâinii, făcute pentru piere; și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)? Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri, după cum zice în: Osea: voi numi poporul Meu, pe cel ce nu era poporul Meu, și prea iubită, pe cea care nu era prea iubită. Și acolo unde li se zicea: Voi nu sunteți poporul Meu, vor fi numiți fiii ai Dumnezeuului celui viu. -Rom. 9:17-26. Moffatt.*

M I L A

9 Dumnezeu a fost, astfel, tolerant față de cei nelegiuți în nelegiuirea lor răutăcioasă, cu voia. El a fost, deasemenea, plin de milă față de slăbiciunea acelor cari devin poporul Său consacrat. El a fost plin de milă față de Neamuri, sau neiuidei întrucât a pus capăt exclusivității favorabile Sale față de Iudeii naturali întrucât a dat ocaziune Neamurilor netăiate împrejur ca să se unească cu Christos. Isus în împărăția cerească. El iartă păcatele tuturor acelor cari I se consacrează Lui cu credință în jertfa de răscumpărare a lui Isus Christos. Chiar și după ce Dumnezeu le arată această milă și-i face poporul Sau consacrat, ei încă au slăbiciuni și imperfecțiuni umane, ale trupului și ale minții, și este necesar ca El să fie milostiv față de ei. Dacă acum Dumnezeu are milă de noi, noi ar trebui, deasemenea, să fim foarte milostivi unul față de altul. Pentrucă cine suntem noi ca să oprim mila dela cineva, căruia Dumnezeu îi arată milă prin Christos Isus? Deasemenea, Dumnezeu este tolerant față de nelegiuirea acelor păcătoși cu voia cari sunt păstrați pentru piere la timpul Său hotărât. N'ar trebui noi, deci, să fim toleranți față de aceia din poporul consacrat al lui Dumnezeu în ce privește moravurile, obiceiurile și imperfecțiunile lor, sperând ca ei vor ajunge la o mai bună înțelegere a chestiunii, după instrucțiuni pe mai departe? Ca să rămănem în mila lui Dumnezeu, noi trebuie să cultivăm dispozițiunea Sa și trebuie Să-L urmăm, întrucât arătăm milă altora: „Fericiti cei milostivi, căci ei vor avea parte de mila.” Mat. 5:7.

10 În grupele poporului lui Dumnezeu există câteodată lucruri marunte, care nu apar la fel de clare tuturor minților. Iată o organizație de grupă, un observator va găsi, ocazional, argumente și certuri cu privire la lucruri fără nici o importanță de bază, mergând chiar până la punctul de a debate cu colegii lui creștini chestiuni în legătură cu mâncarea. Unul, cărui îi plăce să se hrănească în mod regulat cu carne, un membru al grupelor sale îi va zice: „Tu ai mâncat o cantitate de carne ultima dată și această e rău pentru sănătatea ta. Ia seama ce faci. Ai face mai bine ca să te oprești dela aceasta, dacă dorești să plăci Domnului.” Altuia, care este vegetarian, o persoană de dietă deosebită ar putea să-l spună: „Rău faci că te întreții numai cu fructe, verdețuri și vegetale. Ar trebui să mănânci ceva carne. Pune-ți aceasta în dietă ta.” Astfel, un argument va începe cu privire la dietă, care în cele din urmă, pare să devină de mai mare importanță decât cercetarea și discutarea împărăției, judecat după modul în care aceasta ocupă timpul, cugetul și atențiunea lor și după modul în care aceasta îi însulește. Ar trebui aceasta să fie așa? Nu, dacă împărăția este cel dintâi lucru pe care trebuie să-l căutăm!

11 Care este modul de a corecta o atare dezechilibrată stare de lucruri? Apostolul, care avusese de desbătut o chestiune similară, propune modul. Recomandând toleranța cu privire la chestiunile de mai mică importanță care ar trebui să se corecteze dela sine la timpul hotărât al Domnului. Pavel scrisese acelor în cetatea păgână a Romei: „Primiți bine pe cel slab în credință; nu criticați părerile lui. Unul crede că poate să mănânce de toate; pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdețuri. Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă, și cine nu mănâncă, să nu judece pe cine mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit. Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are puterea ca să-l întărească pentruca să stea.” - Rom. 14:1-4, An. Amer. Trans.

12 Ambele feluri de oameni discutați aci sunt creștini, căci scrisoarea lui Pavel este adresată „către toți care sunt în Roma, iubiți al lui Dumnezeu, chemați să fie sfinți”, în conformitate cu introducerea sa la Romani 1:7. Dar unul dintre acești bărbați creștini are o idee cu privire la mâncare ca un creștin, și altul are altă idee. Amândoi au făcut o deplină consacrare lui Iehova Dumnezeu prin Isus Christos, și amândoi au fost botezați în apă spre a simboliza acest fapt. Mai departe, ei au fost deasemenea „botezați în Christos” și, de aceea, „botezați în moartea Sa” (Rom. 6:3) Ambii bărbați erau activi, lăsând credința lor creștină să fie cunoscută altora, intrucât vesteau mesajul împărăției. Intocmai după cum făcea apostolul Pavel „public și din casă în casă”, pentrucă apostolul zice către comunitatea din primul veac dela Roma: „Mai întâi mulțumesc Dumnezeului meu, prin Isus Christos, pentru voi toți, căci credința voastră este vestită în toată lumea” (Rom. 1:8) Dar în mod neînțelept, ei s'au dat la o controversă cu privire la dietă (regim de mâncare). Era primejdios că își putea permite să meargă așa de adânc în această argumentare și să pună mereu această chestiune înainte, încât, eventual, unul sau altul putea să se scandalizeze și să fie scos afară din adevărul împărăției. Unul din cititorii noștri ar putea să zică că așa ceva nu s'ar putea

întâmpla; dar apostolul Pavel, în realitate, a trebuit să-și facă timp și, printre alte lucruri, să scrie acelor creștini din Roma și să le spună să înceteze cu discuțiile referitoare la dietele lor. Această controversă a luat o astfel de proporție și a atins o astfel de importanță la unii, încât, acela care erau amestecați în ea, începură să se judece unul pe altul după ceea ce mâncau și să hotărască faptul de a fi sau nu creștin, după dieta lor.

13 Nu este încredințarea noastră dela Domnul ca să criticăm pe cineva cu privire la ceea ce mănâncă sau cum mănâncă. Apostolul Pavel fusese întru buințat odinioară ca un trimis al conferinței bisericii din Ierusalim, ca să ducă scrisori speciale din partea ei către diferitele comunități de creștini instruiindu-l, printre alte lucruri, „să se ferească de lucrurile jertfite idollor.” (Fapte 15:29) Pe vremea sa, unii creștini mâncau carne dela animalele care fuseseră jertfite idollor religioși. Să presupunem, acum, că Pavel, în lucrarea sa „din casă în casă”, trebuia să facă o vizită ulterioară la casa unei persoane găslită interesată, ca să-l vorbească mai departe despre adevăr, și această persoană interesată ar fi invitat pe Pavel: „Vino stăptâmana viltoare; vino ceva mai de vreme și stai la masă cu noi.” După ce s'ar așeza la masă, Pavel ar zice, arătând spre carnea din farfurie: „De unde ai cumpărat această carne? Ai cumpărat-o dela măcelărie, unde se vinde carne jertfită la idoli zellor păgâni? Eu trebuie să știu aceasta, înaltea de a aduce o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu pentru hrana înfinsă înaltea noastră.” Noi nu putem să ne închipuim că apostolul Pavel ar fi făcut aceasta, deoarece în scrisoarea sa către Corinteni el a sfătuit să se facă dimpotrivă. El era mult mai mult interesat în predicarea evangheliului împărăției unei astfel de persoane ospitaleră decât să discute cu privire la hrana pusă în mod grațios înaltea lui pe masă.

Precedând libertatea noastră

14 Să se observe toleranța apostolului în legătură cu această chestiune când scrie: „Să măncați din tot ce se vinde pe piață, fără să cercetați ceva din pricina cugetului. Căci al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el. Dacă va pofteste un necredincios la masă, și voiți să vă duceți, să măncați din tot ce va pune înainte, fără să cercetați ceva din pricina cugetului. Dar dacă vă spune cineva, „Lucrul acesta a fost jertfit idollor”, să nu măncați, din pricina celui ce v'a înștiințat și din pricina cugetului; vorbesc aci nu de cugetul vostru, ci de cugetul altuia. Căci de ce să fie judecată libertatea mea de cugetul altuia? Dacă mănânc, aducând mulțumiri, de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru, pentru care mulțumesc?” - I Cor. 10:25-30, An. Amer. Trans.

15 Pavel lămurește că, dacă el urmează să facă bine gazdei sale interesate fără a o turbura cu privire la lucruri mai mici fără a ridica pietre de poticnire înaltea ei, el procedează înțelept dacă nu întreabă de unde provine carnea de pe masă. Dacă, cu toate acestea, un coleg creștin era cu el la această vizită ulterioară la omul interesat și el era neliniștit în conștiința lui și deci ar fi arătat spre carne, zicând: „Această carne a fost adușă jertfă idollor”, atunci Pavel ar fi rugat gazda să să-l scuze că nu mănâncă din ea. Pavel nu era fățarnic făcând așa. Dar era în libertate să facă aceasta pentru folosul unuia deia creștin. Mai de grabă

¹⁰ Cum se ridică discuțiile cu privire la dietă și cum alinau ele la certuri nepotrivite?

¹¹ Cine avea o problemă asemănătoare, și ce a recomandat unul ca acesta?

¹² Ce fel de oameni erau cei ce discutau? și care era primejdia lor?

¹³ De ce purtase rea nu era vinovat Pavel la masă?

^{14,15} Ce stat da Pavel la Corinteni 10:25-30 în ce privește mâncarea la masa unui păgân? Pentru ce udea el un astfel de stat?

decât să li discutat înaintea acestei persoane nou. Interesată și poate s'o fi pollicit; mai degrabă decât să întoarcă atențiunea dela obiectul principal în cercetare. Impărăția lui Dumnezeu, Pavel și li alea să se abțină dela mâncare. Nu deodătece propiia sa constiință ar fi fost atinsă de ceea ce zise colegul sau creștin, ci din cauza îndoelii cugetului fratelui său, care ar fi putut să se poticnească de exemplul lui Pavel. El putea să judece presit pe Pavel ca fiind un creștin nepăsător, sau putea să devină îndrăznet prin exemplul lui Pavel, spre a mânca orice fel de carne, în timp ce propria sa constiință needucată s'ar opune să facă aceasta.

16 Acest frate slab și ar putea face rău prin aceasta din pricina unei mâncări. Odiolăra, un bărbat a făcut aceasta. Acest bărbat, Esau, pentru o singură mâncare, și-a vândut dreptul de întâia naștere bazat pe legământul abraamic. El dorea să și umple stomacul. Astfel, pentru o mâncare, el a fost de acord să arunce totul la o parte. De obicei constiința lui Pavel nu l-ar fi condămnat dacă și ar fi întrebunțat libertatea sa spre a mânca în aprecierea ospitalității și interesului gazdei sale în adevăr. Dar pentru ce trebuia Pavel să se supună spre a fi condămnat de constiința tulburată a fratelui său slab, întrucât tocmai s'a lăsat de libertatea sa de a mânca carne la acea ocaziune unde împărăția era lucru principal ce urma să fie discutat?

17 În consecință, apostolul stabili că procedura și atitudinea dreaptă pentru o persoană constientă, să fie următoarea: Decl. fie că măncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu fiți pricină de păcatulre nici pentru Iudei, nici pentru Greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu. După cum mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci a celor mai mulți ca să fiți mântuiți. Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Christos. - 1 Cor. 10: 31 33; 11:1, An Amer. Trans.

18 Pavel adoptă punctul de vedere că orice, cu ce Dumnezeu umplu acest pământ, este creațiunea Sa și-i aparține Lui și așa nu este nimic păcătos în ea. Carne care era pusă înaintea lui de către gazda păgână, Pavel o acceptă ca fiind creațiunea lui Dumnezeu și aparținându-i Lui. Acea carne sau scheletul animalului din care ea fusese luată, Pavel o privi în chip obiectiv ca fiind creațiunea lui Dumnezeu. Privind o în acest fel, el putea să dea mulțumiri pentru ea lui Dumnezeu, și nu pentru idolul cărula ea fusese jertfită. Cu toate acestea, insoțitorul creștin a lui Pavel, privea carnea, nu în mod obiectiv, ci din punctul de vedere ale legăturilor ei religioase păgâne. Pentru acest motiv, constiința sa s'a răsvrătit la cugetul de e mânca din ea, deoarece el se împotriva idolilor și recunoașterii lor în orice mod. El simțea că acea carne ar fi contaminată de ritul păgân. Dar Pavel știa că, deși fusese dedicat, unu idol, animalul jertfit aparținea încă lui Dumnezeu, Creatorul lui, și el putea în mod constient și pe drept să mulțumească lui Dumnezeu pentru o bucată din carnea animalului pusă înaintea lui.

19 În ceea ce zice el mai departe, să se observe claritatea de înțelegere a apostolului și, de asemenea, toleranța sa neegoistă în două direcțiuni, una față de creștin cu constiința slabă, iar alta, față de păgânul interesat. Decl. cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un

idol este tot una cu nimic, și că nu este decât un singur Dumnezeu. Căci chiar dacă ar fi așa numiți domnezel fie în cer, fie pe pământ, (cum și sunt în adevăr, mulți dumnezei și mulți domni), totuși pentru idol nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, acela care vin toate lucrurile, și pentru care trăim și noi, și un singur Domn; Isus Christos, prin care sunt toate lucrurile și prin El, și noi. Dar nu toți au cunoștința această. Ci unii, fiind obliciuiți până acum cu idolul, mănăncă un lucru ca fiind jertfit unu idol; și cugetul lor, care este slab, este întinat. Dar nu carnea ne face pe noi plăcuti lui Dumnezeu: nu câștigăm nimic dacă mănăncăm din ea, și nu pierdem nimic dacă nu mănăncăm. Luați seama însă, că nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi. Căci, dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoștința, că sezi la masă într'un templu de idol, cugetul lui, care este slab, nu l va împinge pe el să mănânce din lucrurile jertfite idolilor? Și astfel, el care este slab, va pieri din pricina acestei cunoștințe a ta, el, fratele pentru care a murit Christos! Dacă păcătuiți astfel împotriva fratilor, și le răniți cugetul lor slab, păcătuiți împotriva lui Christos. De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască. 1 Cor. 8: 4-13. An Amer. Trans.

20 Fie că mânca sau nu, apostolul se străduia să placă pe carula din cel ce l putea interesa, nu într'un mod pălăd, fără principiul drept, fixe, ci disprețuind plăcerile, comoditățile și interesele sale personale pentru folosul celor interesați. El s'a ferit să-i poticnească, pentruca el să-i poată ajuta neimpiedecat spre mântuire. În acest mod, a făcut el toate lucrurile spre onoarea lui Dumnezeu și era un exemplu.

Să ne ridicăm deasupra lucrurilor inferioare.

21 În mod asemănător, nu este treaba noastră principală să discutăm cu privire la obiceiurile și la ptele indigene ale persoanelor diverselor naționalități și să rase cu privire la felul cum beai cafea ceai, bere, cacao, cum o prepară, cum o serveșc și cum o beau. Este o nebulie și pierdere de timp de a te îndepărta dela canalul principal, dela sublima temă a Impărăției pentru a te ocupa de o părere. Într'ocam că și Pavel, noi nu trebuie să lăsăm obiceiurile naționale, moravurile locale, sau particularitățile rasfale să se amestece cu predicarea de către noi a evangheliei Impărăției celor interesați, la cererea individualilor. Când acceptăm invitațiuni la masă, după cum Isus deseori a făcut, noi să nu mergem la casele oamenilor spre a le vorbi despre bucătărie sau despre origina alimentelor. Noi mergem acolo, în primul rând, să vorbim despre Guvernul teocratic al lui Iehova, și aceasta este ceea ce ar trebui să facem în timp ce ne aflăm acolo. Atunci noi nu vom greși ținta vizitei noastre. Să nu permitem să fim întrerupți în predicarea evangheliei de astfel de chestiuni lătrunice, tot așa după cum nu permitem să fim întrerupți de vreun vizitator care vine mai târziu și cu intenție sau fără intenție. Încearcă să turbure întrunirea familiară pentru studiul Bibliei.

22 Apostolul adăugă apoi o altă ilustrațiune despre modul cum și unde să fie exercitate mila și toleranța creștină față de constiința prea susceptibilă: Unul socotește o zi mai presus decât alta

16 Ce evita apostolul prin această procedură?
 17 Ce declara el a fi atitudinea și atitudinea potrivită?
 18 Ce punct de vedere simțea el cu privire la ascetena carne animalului?
 19 În ce înțeles era el hotărât să nu mănânce carne?

21 În ce mod și pentru ce se străduia el să placă tuturor?
 22 Care este și care nu este treaba noastră principală în aceste cazuri?
 23 Ce zice Pavel cu privire la unii cart păteșc zice?

pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă, pentru că aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă; și, adică și el mulțumiri lui Dumnezeu. În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine, și niciunul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. - Rom. 14: 5-8, *Amer. Trans.*

23 În lumina acestor cuvinte, să luăm spre exemplu, un Iudeu natural, care intră în organizațiunea creștină în primul veac. Pentru a face aceasta, el trece de sub vechiul legământ al legii lui Moise sub legământul nou prin Mijlocitorul lui Isus Christos, care se aduce pe sine ca o jertă omenească spre a întări acest legământ mai bun. Acest Iudeu se străduise să țină fiecare sabbat și să facă totul ce conținea legea lui Moise. Toti strămoșii săi, înapoi până pe vremea lui Moise, păziseră ziua a șaptea a săptămânii ca un sabbat sfânt lui Iehova Dumnezeu, și crezuseră din toată inima lor că această zi particulară era deosebită de celelalte șase ale săptămânii. Acum, prin credință, acest Iudeu a fost făcut liber de sub legea mozaică prin libertatea cu care Christos ne face liberi, deoarece el a venit în organizațiunea teocratică sub Christos ca Mijlocitor. Fără, când sosea ziua sabbatului Iudaic, el înclina să-l socotească puțin mai sfânt decât cele șase zile ale săptămânii. Comunitatea, din care Iudeul convertit face parte, are unii „Greci”, sau neIudei convertiți, cari vorbesc grecește. Ei niciodată nu fuseseră împovărați cu legea mozaică. Ei erau liberi de acea lege înainte de a deveni creștini, și ei n-au intrat sub acea lege prin faptul că au devenit creștini. Astfel, tot timpul vieții lor, ei n-au știut să deosebească o zi de alta. N'ar fi tot una dacă asemenea convertiți ar intra în discuții cu privire la păzirea zilelor.

24 Grecul ar putea spune Iudeului convertit: „Ascultă! Tu ești cu totul greșit cu privire la aceasta. Una aceea zi sfântă a Iudeilor. Iudeul convertit susține, apoi, că Grecul este acela care e greșit, deoarece el nu păzește ziua a șaptea; argumentând că creștinii sunt încă sub obligațiunile de a păzi aceea zi. Intocmai, după cum a făcut Isus Christos. Insuși când era pe pământ, Grecul se întoarce cu argumentul că Isus Christos se născuse Iudeu sub legea mozaică și de aceea era legat să păzească sabbatul atât timp cât era în carne, dar că la moartea Sa pe lemnul blestemat, legea mozaică fusese înlăturată din cale. Dumnezeu o pironi pe lemn cu Isus Christos, care implini o atare lege, dar care fusese făcută un blestem din pricina Iudeilor împovărați de păcate. Ce-i de făcut acum? Să se înflăcăreze Iudeul și Grecul acum în discuție cu privire la chestiune, să devină neliniștiți și intoleranți unul față de altul și să se judece și să se condamne unul pe altul? Nu, după sfatul apostolului. El ne lasă să înțelegem că această chestiune nu e atât de importantă, și de aceea, acela care înțelege subiectul în mod Scriptural, să fie răbdător și indulgent față de acela care încă nu e în stare să vadă deplina libertate în Christos. Cu siguranță astfel, deoarece el, greoul în cunoștința sa, nu are intențiuni rele, el se străduiește să onoreze pe Domnul pe baza Scripturilor în care el crede, dar nu înțelege deplin. Cu discuție intolerantă niciunul din

el nu va merge departe. Pentru că să nu predicăm chestiunea principală, împărăția, și să lăsam această chestiune mai mică să fie nivelată în mod calm de spiritul Domnului peste o perioadă de timp.”

25 Dacă un sectant care crede în păzirea zilei a șaptea, ar veni la tine acasă sau te-ar întâlni pe terenul sau măturisind din casă în casă, el va începe foarte probabil să-ți vorbească despre sabbat. El poate să fie de acord cu tine cu privire la ceea ce învață Biblia în ce privește ce e un suflet uman, sau unde sunt morșii, sau despre falsitatea doctrinei „trezime”, da, despre multe lucruri scripturale, cu excepția sabbatului. Totuși, în lumina cuvintelor apostolului, pentru ce să facem noi chestiunea zilei de sabbat atât de importantă? Pentru ce să punem deodată în calea sectanțului o piatră de poticnire, care să-l împiedece de la învățarea altor adevăruri pe cari tu le ai, și mai cu seamă, a adevărului principal despre justifierea lui Iehova a suveranității Sale universale prin împărăția Sa?

26 Chestiunea sabbatului putem să o lăsam să se lămurească singură în mintea sectanțului, pe măsura ce el câștiga o cunoștință despre adevărul prezent și-și deschide ochii largi la marele scop al lui Iehova Dumnezeu. Nu există niciun motiv să argumentăm și să insistăm că acest sectant trebuie numai decât să-și părasească ideile sale despre sabbat sau, altfel e condamnat. Lasă această chestiune personală să se rezolve între timp. Da-i o ocazie să-și reînnoască mintea și să-și curățească de doctrina falsă prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru ce ugeți că într'un singur minut el trebuie să se conformeze modului tău de cugetare, când faptul poate fi că tu ești în adevărul prezent de multe luni sau ani? Fil răbdător, așa după cum ne spune propriul Cuvânt al lui Dumnezeu să fim, la 2 Timotei 2:24-26. „Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă vola.” *Amer. Trans.*

Răbdare față de chestiunile întâmplătoare

27 Să nu punem un obstacol în propria noastră cale, sau în cea a altora, care să ne împiedece să le transmitem mesagiul mântuirii de suflet al împărăției cu bun efect și acceptare. Noi în Statele unite putem avea unele obiceiuri, cari nu se găsesc în alte țări; și țările străine de America pot să aibă obiceiurile și modurile lor respective de a face anumite lucruri. Unii frați din străinătate pot să vină aci și să înceapă a se asocia cu americanii și, observând că noi facem lucrurile într'un anumit mod deosebit de al lor, ar putea începe să discute cu privire la aceasta, făcând din ea o chestiune de largi desbateri. Un asemenea lucru nu e necesar. Niciun obicei, nicio formalitate, nicio tradiție să nu fie permisă, să devină o piedecă pentru noi de a merge împreună în mod amical, sau pentru o persoană nou interesată de a veni în organizațiunea Domnului și de a-L servi pe El.

28 Noi putem să păgubim scopul nostru, dacă insistăm asupra unei persoane să se măsoare după standardul societății de elită sau după cerințele cercurilor bunelor maniere, înainte de a hotărî să o

23 Pentru ce să fim toleranți cu un Iudeu convertit, care păzește ziua a șaptea?
24 Cum ar argumenta Grecul și Iudeul? și pentru ce să fie toleranți?

25 26 Pentru ce să fim răbdători cu un sectant pălitor al ecbolului?
27 Cum pot fi ridicare obstacolele, când se întinse străinii?
28 Cui ar putea împiedeca pe anii înșiși să vină în mijlocul nostru?

lăsăm în Sala Impărăției sau în camerele noastre de studiu. Societatea de elită, sau cluburile sociale ale clasei înalte, pot să ceară ca un domn să poarte frac sau vreun alt stil formal de îmbrăcăminte, înainte de a fi lăsat în mijlocul adunării lor sociale exclusive, îmbrăcată cu demnitate, formală. Dar pentru ce să ridicăm noi, ca urmași ai blândului Nazarinean, standardele desblănțitoare și să arătăm părținare după aparențele exterioare? În acest caz, poate că omul este prea sărac ca să-și cumpere un frac sau posibil ca climatul și anotimpul să nu-l recomande purtarea unui frac pentru comoditate prezentă. Pentru ce, deci, să ne supunem influenței desblănțitoare a părținrelor să ne conformăm după standardele și după instituțiile artificiale, făcute de oameni, ale acestei lumi? Prin aceasta suntem siguri că am tăgădui, unora sau multor persoane, privilegiul de a veni în mijlocul nostru, spre a studia cu noi și a învăța calea spre viață și spre serviciul lui Dumnezeu. Ucenicul Iacob zice:

29. Frații mei, să nu înțeați credința Domnului nostru Isus Christos, Domnul slavelor, căutând la fața omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost; și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, și-i ziceți: „Tu șezi în locul acesta bun!” Și apoi ziceți săracului: „Tu stai acolo în picioare!” Sau: „Sezi jos la picioarele mele!” Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă, și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele? Ascultați, prea iubiiți mei frați: n'a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acestela, ca să-i facă bogați în credință și înștenitori ai Impărăției, pe care a tăgăduit-o celor ce-L iubesc? Și voi înșoșiți pe cel sărac! Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați? Dacă împliniți legea împărătească, potrivit scripturii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat, și sunteți osândiți de lege ca niște călcători de lege. Căci, cine păzește toată legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”. Acuma dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al legii. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege care tratează pe oameni ca liberi (nu ca legați de tradiție).” - Iac. 2:1-12, *An Amer. Trans.*

30 În conformitate cu înțelepciunea cerească, este înțelept ca noi să ne amintim de un singur lucru: Flecarea din noi trebuie să dea o socoteală despre sine înaintea lui Dumnezeu, și nu înaintea unui oarecărui om, nu înaintea unei oarecare organizații omenești, și nu înaintea unei oarecare țări sub guvernământul căreia trăim. Acest adevăr l-a îndemnat pe apostol să scrie aceluia care erau înclinați să dădeze Isusul de viață al altora: „Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău (ale cărui vederi personale și obiceiuri nu se potrivesc cu ale tale)? Căci, toți ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu pentru judecată. Pentru că Scripturile spun: „Pe viața Mea Mă jur-zice Domnul-că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu”. Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine înșuși înaintea lui Dumnezeu.” Noi nu putem, deci, să

ne permitem a lua obiceiurile locale ale țării noastre și ale înalțășilor ei și să ni le punem înainte ca o regulă de conduită pentru noi. Indrumătorul nostru, este Cuvântul lui Dumnezeu Judecătorul nostru, nu obiceiurile naționale și practicile tradiționale. Văzând, apoi, responsabilitatea noastră înalță înaintea lui Dumnezeu, înaintea cărului nașionului acestui pămant sunt ca un fir de praf în cântar, apostolul îndeamnă: „Să nu ne mai judecăm dar unul pe altul. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de pomenire, sau un prilej de păcătuire.” Rom. 14:10-13, *An Amer. Trans.*

31 Pentru o ilustrație practică, să luăm cazul posibil al unei vestitoare de astăzi a Impărăției, care vestește evanghelia din casă în casă. La casa unui anumit om, ea plasează o carte legată, să zicem, cartea „Să fie Dumnezeu adevărat”, editată de Watch Tower Bible & Tract Society. După ce l-a pus o mătură verbală și a observat interesul cu bună-față al omului, ea își notează aceasta pe formularul ei de raport din casă în casă. Conducându-se după acesta, ea se abate săptămâna viitoare pe acolo și întreabă cum merge omul cu cititul. Frumos! Ei a citit jumătate din cartea „Să fie Dumnezeu adevărat”. Ea discută unele chestiuni în mintea sa și apoi îi propune să-i facă o altă vizită ulterioară, spre a începe studierea cărții împreună, examinând pagină cu pagină, și ajutându-l cu întrebările sale, ajungând astfel la un serios studiu al Bibliei. Aceasta îi place omului; și ea e de acord ca să vină din nou săptămâna următoare la timpul convenit lui. Ea face așa. Amândoi și-au deschis Biblia și manualul „Să fie Dumnezeu adevărat”, și, împreună, încep să studieze învățăturile Bibliei cu ajutorul sfaturilor acestela. El parcurg câteva pagini, discutând chestiunile fiecărui paragraf, și ședința devine foarte interesantă. Fără să-și dea seamă, prin forța obiceiului, bagă mâna în buzunar, scoate un pachet cu țigări, aprinde una și începe să fumeze.

32 Ofensată, desgustată, vestitoarea Impărăției își închide cartea și Biblia și zice: „Așteaptă un minut. Noi avem de rezolvat un singur lucru înainte de a putea merge mai departe.” Ea a uitat sau s'a îndepărtat de tema „Să fie Dumnezeu adevărat” cu privire la Impărăție cu privire la Iehova Dumnezeu, cu privire la Isus Christos, cu privire la Lumea Nouă dreaptă, și ea zice: „Această chestiune a fumatului, noi ne-am hotărât s'o îndepărtăm din drum.” Apoi, ea începe să-i țină un discurs despre fumat și despre relele lui efecte. Cu toate acestea, nu ar fi cu mult mai bine pentru ea să continue înainte cu studiul ei al primului capitol din cartea „Să fie Dumnezeu adevărat” și să procedeze astfel săptămână după săptămână până la ultimul capitol, chiar prin norii aceia înșepători de fum și, în mod continuu, să-l învețe evanghelia Impărăției? Este de datoria unuia vestitor al evangheliei ca, nelniat, să spună oamenilor ce să facă în propriile lor case?

33 Când facem prima vizită ulterioară la cel interesat, spre a începe un studiu din unul din manualele noastre Turnul de Veghere, ni se cere nouă în mod scriptural să zicem: „Acum înainte de a începe studiul nostru din această carte, ași dori să vă întreb: Ați preacurvit vreodată? Ați furat vreodată ceva? Ați fost vreodată la închisoare pentru jură-

29 Ce zice Iacob cu privire la fapte de părținare?

30 Cu ce trebuie să dăm noi socoteală și astfel, ce să ou facem noi?

31 Ce ilustrație au putea lua, unde începe să se fumeze?

32 Care ar fi procedura neînțeleaptă și care cea mai bună pentru ea?

33 Ce nu avem noi dreptul să întrebăm sau să facem mai întâi la o vizită ulterioară?

mânt lași? Ați poțit vreodată lămăli aproapele Dv.? Noi am putea chiar foarte bine să facem așa (și ar fi potrivit să facem așa), dacă mai târziu ne lăsam turburați și apoi întrerupem studiul nostru biblic din cauză că studentul nostru începe să fumeze. Dar noi nu de aceea am venit aici ca, în această primă seară a vizitei noastre, să ne străduim să spunem studentului cum să trăiască.

34 Domnul știe că noi toți suntem păcătoși din naștere, concepți în păcat și născuți în nelegiuire; și numai datorită milii și bunătății Sale față de noi toți, se face că avem astăzi adevărul Său. Niclunul din noi nu avea a se lăuda cu ceva în ce privește obiceiurile morale, când am venit la cunoștința adevărului Său. Pentruce, atunci, să lăsam un lucru mic asemenea unei țigări, care a fost deja expusă în public ca primejdioasă și vătămătoare sănătății umane, să devină o barieră între noi și să împiedece pe acel student de la învățarea adevărului cu ajutorul nostru? Nu ar fi o procedură mult mai bună și mai înțeleaptă ca noi să mergem înainte cu studiul Bibliei, trecând cu vederea chestiunea întâmplătoare a fumăturii, și să ajutăm pe student să învețe despre împărăție și despre binecuvântările ei inexprimabile, precum și să-l îndrumăm spre iubirea de Dumnezeu? La un timp nimerit să-l invităm la studiul săptămânal al *Turnului de Veghere* al grupei noastre locale; sau la adunarea de serviciu săptămânală a ei și la adunarea de circuit săptămânală. Să-l lăsam acolo să observe conduita Martorilor credincioși ai lui Iehova. Mult mai probabil, într-o bună zi după aceea, poate șase luni sau chiar un an mai târziu, el poate să ne spună: „Eu viu la întruniri de multe luni, și n'am putut vedea pe nimeni fumând acolo.” Nu ar fi atunci timpul potrivit pentru a face câteva observații ocazionale în legătură cu ceace cugeți tu despre fumătură? Noi am putea deci să-i spunem: „Ei bine, poporul consacrat al Domnului nu se încurcă cu acest obicei; e murdar; nu e bun pentru sănătatea unei persoane, și tocmai de aceea noi nu ni-l putem permite.” După un timp am putea să vedem că studentul nostru nu mai fumează. El poate să fumeze în secret, dar aceasta e treaba sa personală.

35 Noi nu avem dreptul să dictăm studentului nostru ce să facă. Dar noi putem să-l ajutăm să se întemeieze bine în adevăr, și să-l lăsam să se curățească el însuși după îndrumarea Domnului: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.” (2 Cor. 7:1) Pe măsură ce el își curăță mintea sa, el va înclina să facă ceace zice apostolul la Romani 12:1,2: „Vă îndemn dar, fraților; pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta este închinarea voastră rațională. Nu trebuie să adoptați obiceiurile acestei lumi, ci, prin noua voastră atitudine a minții, să vă transformați astfel ca să puteți găsi care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și perfectă.” (*An Amer. Trans.*) Da, firește, să lăsam această persoană interesată să studieze Cuvântul Domnului mai adânc și să o lăsam, prin aceasta, să-și reînnoască mintea sa. Apoi el se va simți îmboldit de la sine însuși să curețe afară toate acele obiceiuri vechi ale acestei lumi. Fără îndoială, ca servi, noi îl vom ajuta cu tot ceace putem ca să facă aceasta; dar noi cu siguranță că

nu putem să lăsam un mic obicei urit, un mic obicei ofensiv, să se amestece în mod inutil, spre a-l împiedeca să-și câștige o cunoștință despre împărăția lui Dumnezeu, care este interesul cel mai important. Asemenea cunoștință duce la viață pe cea persoană interesată. Fumatul nu-l va ajuta să intre în împărăție sau în binecuvântările ei. Cunoștința despre Cuvântul lui Dumnezeu este; aceea care-l va ajuta să facă aceasta. Totuși, fumatul să nu ne împiedece ca să-l ajutăm să câștige cea vitală cunoștință, care conduce omenirea spre împărăție.

Lucrurile vitale

36 Noi trebuie să fim răbdători și să dovedim toleranță, care va fi profitabilă pentru acela; cărora noi dorim să le ajutăm pe calea mântuirii. Noi trebuie să dovedim iubire. Noi trebuie să iubim pe acele persoane, chiar atât de mult cum ne iubim pe noi înșine. Chestiunile secundare, astfel ca mâncarea și băutura; sau obiceiurile personale, astfel ca fumătură, să nu fie izbite cu o asemenea importanță umflată, încât să ascundă chestiunea principală, justificarea suveranității și numelui lui Iehova prin împărăția Sa, și partea pe care o avem noi în justificarea lui Iehova în această chestiune de discuție prin păzirea consacării noastre față de El și ținerea țării la integritatea noastră înaintea Lui. Dacă unii individuali necesită educație cu privire la mâncare, băutura, păzirea zilelor și cu privire la obiceiurile personale vătămătoare, noi vom fi plini de tact cu ei în legătură cu aceste chestiuni. Intre timp, să ne ținem de obiectul principal, și să lăsam pe oameni să se desțerte în mod treptat la ceace e bine în legătură cu acele chestiuni în ce privește mâncarea, băutura, obiceiurile, observarea zilelor. Fără îndoială, dacă este în curs o întrunire, unde hrana spirituală din organizațiunea Domnului este servită întregii asistențe, noi nu ne vom scula să plecăm, înainte că ospățul spiritual să se încheie, pentruca să mergem afară și să primim ceva hrană materială, sau să o luăm înaintea altora spre a fi primii la rând cari se înșirue în sala de mâncare spre a fi serviți. Marta și-a pus cel dintâi interes al ei în hrana naturală pentru trupul fizic, atunci când Isus servea hrană spirituală; dar sora ei Maria, a dat importanță hranei spirituale mai întâi, spre a arăta respect pentru Domnul Isus spre a-i fi satisfăcute trebuințele spirituale. - Luca 10:38-42.

37 Împotriva dării unui exemplu rău în chestiunile secundare, cari sunt numai de interes sau folos trecător, apostolul scrie: „Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine, și că un lucru nu este plăcut decât pentru cel ce crede că este necurat. Dar dacă faci ca frațele tău să se mâhnească din pricina unei mâncări, nu mai umbli în dragostea! Nu nimic, prin mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Christos! Nu faceți ca binele vostru să fie grăit de rău. Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutura, ci neprihănire, pace și bucurie în spiritul sfânt. Cine slujește lui Christos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni. Așa dar, să urmărim lucrurile, cari duc la pacea și zidirea noastră. Să nu nimicim, pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu.” - Rom. 14:14-20, *An Amer. Trans.*

38 Împărăția lui Dumnezeu ca un aranjament guvernamental lucrativ stabilit, este acum aici. Timpul

34 Cum să ajutăm pe un student să-și facă propriile observații cu privire la fumătură?

35 Cum putem noi să-l ajutăm să se reînnoască?

36 Cum putem noi să primim le obiectivele principale pentru folosul altora?

37 Pentruce să ne ținem de dreptul nostru în cauza fratelui nostru

38 Pentruce să facem din împărăția lui Dumnezeu lucrul nostru primar și cum?

lul - pentru începerea activității a sosit cu sfârșitul celor „șapte timpuri” ale păgânilor în anul 1914 d. Chr., anul celui dintâi Război Mondial al națiunilor păgâne. Acea împărăție, cu Christos Isus întronat ca Rege al lui Iehova pentru lumea nouă, va rezolva în curând primara chestiune de discuție a suveranității, cu privire la care Iehova Dumnezeu a fost atât de tolerant. Christos Isus va rezolva chestiunea cu prisosință în favoarea laturii lui Iehova. a discuției. Obligațiunea însemnată se odihnește pe umărul fiecăruia din poporul consacrat al lui Dumnezeu, spre a pune în primul loc acea împărăție și spre a vesti-o tuturor națiunilor lumii ca mărturie, deoarece sfârșitul final al acestei lumi se apropie de încheiere. Ținând împărăția înaintea, noi nu vom face mâncarea și băutura anumitor lucruri, sau mâncatul și băutul la o anumită oră tradițională a zilei, atât de importante și de urgente, încât să ne împlădece în eforturile noastre de a vesti împărăția. A mânca verdețuri sau carne; a bea cafea, ceai, băuturi alcoolice, sau apă curată, nu este lucru de importanță principală acum. Interesul nostru primar este interesul împărăției.

39 În ce privește multele chestiuni inferioare, cu referire la mâncare și băutură, la purtarea de frac și la fumat, etc., nu există reguli specifice sau porunci notate în Biblie, care să ne spună în mod

39 Cum vor servi pe Christos, plăcea lui Dumnezeu și câștiga aprobarea oamenilor

minușos ce să facem, ca în legea mozaică. Atâta timp cât acesta este cazul, nu există nici un motiv sănătos pentru noi să ne aglăm cu privire la asemenea lucruri de mică importanță. Noi nu ne vom opri de a predica evanghelia împărăției unui individual deoarece acesta fumează în timp ce ascultă. În acest timp primejdios de răspândire foarte mare a fumatului la femei și bărbați, dacă vreunul din aceștia este interesat în evangheliile și este destul de interesat ca să asculte, noi vom trage folos din acest interes, prin faptul că-l vorbim despre evangheliile atât timp cât dorește să audă, exercitând toleranță față de el, pentru folosul lui spiritual. Și tot așa și în alte chestiuni: noi nu le vom permite să devină factori cari să turbure pacea dintre noi, în timp ce ne străduim să învățăm împreună despre Domnul Dumnezeu și să-l servim Lui în mod unit. Dacă astfel ne străduim să contribuim la pacea poporului organizat al lui Dumnezeu și să contribuim la dezvoltarea lui în neprihănire, noi vom fi găsiți servind lui Christos și plăcând lui Dumnezeu. Noi vom câștiga, deasemenea, aprobarea acelor oameni, pe care El îi va păstra pentru viața vecinică în noua Sa lume a dreptății. „Este de datoria noastră, cari suntem tari, să purtăm slăbiciunile aceluia cari n-au ajuns încă la maturitate, și nu să ne plăcem nouă înșine.” -Romanii 15:1, *An Amer. Trans.*

Watchtower din 15 Noembrie 1947

TREBUE TOȚI SĂ FIE „NASCUȚI DIN NOU”?

RELIGIONISTII susțin cu insistență că, spre a fi cineva mântuit, trebuie să fie „născut din nou”. Este aceasta adevărat sau fals? Fals, deoarece în orbii lor, conducătorii religioși, au luat un text cu aplicare limitată și l-au explicat ca îmbrățișând întreaga omenire Dumnezeu nu este legat de interpretarea lor particulară, calificarea Sa, însă, stă în picioare, necombătută, după cum declară textul: „Dacă un om nu se va naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu..... Dacă nu se naște cineva din apă și din spirit, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.” Ioan 3:1-5.

Să observăm că împărăția lui Dumnezeu este aceea pe care nu o poate vedea sau intra cineva în ea, dacă nu s'a „născut din nou”, și nu mântuirea la viață pe pământ. „Carne și sânge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu”, deoarece acea împărăție este cerească, nevăzută ochilor omenesci și compusă din creaturi spirituale. Cuvintele de mai sus ale lui Isus, înseamnă că nu poate deveni cineva din această clasă a împărăției, fără să cunoască adevărul și să fie născut din nou prin spiritul sau puterea de sus. Spre exemplu: Un om aude adevărul Bibliei, crede, se consacrează să facă voia lui Dumnezeu, este prezentat lui Iehova prin Mijlocitorul său Christos Isus, este acceptat de Dumnezeu, care-l îndreptățește spre viață ca om

perfect. Este voia lui Dumnezeu, însă ca această creatură umană îndreptățită să moară, pentru că ea să poate avea ocaziunea să devină un membru al nevăzutei împărății a cerurilor. El trebuie să moară ca creatură umană, deoarece carnea și sângele nu pot să locuiască în regatul spiritual. Totuși, în timp ce se află încă pe pământ, Iehova îi dă dreptul condiționat la viață ca o creatură spirituală. El este născut de spiritul lui Iehova; el devine o creatură nouă. (2 Cor. 5:17) Acest născut de spirit trebuie, de aci înainte, să fie condus de spirit, ca un fiu spiritual a lui Dumnezeu. (Rom. 8:14-17). Credincioasă până la moartea trupului său de carne, noua creatură este înviată la viață nemuritoare în regatul spiritual, o nouă creatură, născută în gloria cerească cu Christos Isus în împărăție.

Acestei clase a împărăției sub Christos, al cărei număr e de 144.000 (Apoc. 14:1,3), i se aplică în mod exclusiv expresiunea „născut din nou”.

Dar există o mulțime de oameni, care sunt blânzi și se lasă învățați; aceștia vor fi păstrați prin Armagedon și vor trăi pe vecie pe pământul curățit. Unii ca aceștia nu sunt „născuți din nou”. Ei câștigă mântuire pentru viață, nu în spirit, ci în perfecțiune umană, pe pământul Paradisului.

(Watchtower din 1 Iunie 1946)

ASOCIAȚIA „MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA”

Persoană juridică și morală

BUCUREȘTI STR. OCCIDENTULUI NR. 38